

ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ

Σαστίσαμε στην Αντιόχειαν όταν μάθαμε
τα νέα καμώματα του Ιουλιανού.

Ο Απόλλων εξηγήθηκε με λόγου του, στην Δάφνη!
Χρησμό δεν ήθελε να δώσει (σκοτισθήκαμε!),
σκοπό δεν τόχε να μιλήσει μαντικώς, αν πρώτα
δεν καθαρίζονταν το εν Δάφνη τέμενός του.
Τον ενοχλούσαν, δήλωσεν, οι γειτονεύοντες νεκροί.

Στην Δάφνη βρίσκονταν τάφοι πολλοί.—
Ένας απ' τους εκεί ενταφιασμένους
ήταν ο θαυμαστός, της εκκλησίας μας δόξα,
ο άγιος, ο καλλίνικος μάρτυς Βαβύλας.

Αυτόν αινίττονταν, αυτόν φοβούνταν ο ψευτοθεός.
Όσο τον ένοιωθε κοντά δεν κόταε
να βγάλει τους χρησμούς του· τσιμουδιά.
(Τους τρέμουνε τους μάρτυράς μας οι ψευτοθεοί.)

Ανασκουμπώθηκεν ο ανόσιος Ιουλιανός,
νεύριασε και ξεφώνιζε: «Σηκώστε, μεταφέρετε τον,
βγάλτε τον τούτον τον Βαβύλα αμέσως.
Ακούς εκεί; Ο Απόλλων ενοχλείται.
Σηκώστε τον, αρπάξτε τον ευθύς.
Ξεθάψτε τον, πάρτε τον όπου θέτε.
Βγάλτε τον, διώξτε τον. Παίζουμε τώρα;
Ο Απόλλων είπε να καθαρισθεί το τέμενος.»

Το πήραμε, το πήγαμε το άγιο λείψανον αλλού·
το πήραμε, το πήγαμε εν αγάπη κ' εν τιμή.

Κι ωραία τώντι πρόκοψε το τέμενος.
Δεν άργησε καθόλου, και φωτιά
μεγάλη κόρωσε: μια φοβερή φωτιά:
και κάηκε και το τέμενος κι ο Απόλλων.

Στάχτη το είδωλο· για σάρωμα, με τα σκουπίδια.

Έσκασε ο Ιουλιανός και διέδοσε—
τι άλλο θα έκαμνε— πως η φωτιά ήταν βαλτή
από τους Χριστιανούς εμάς. Ας πάει να λέει.
Δεν αποδείχθηκε· ας πάει να λέει.
Το ουσιώδες είναι που έσκασε.

Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗΣ